

Kmetijsko nadaljevalni tečaj za štaj. učitelje v Mariboru daje posameznim ljudskim učiteljem priliko svoje znanje v raznih strokah kmetijstva, kakor v sadjarstvu, v vinoreji, poljedelstvu, bučelarstvu itd. popolniti, vrši se vsled naročila vis. c. kr. naučnega ministerstva letos od 25. julija do 27. avgusta na tukajšnji vinorejski šoli posebni tečaj, v katerega je dež. solski svet razun 11 nemških učiteljev tudi 9 slovenskih poklical in sicer obiskujejo ta tečaj ti-le slov. gg. učitelji: Ant. Farčnik iz Polzele, Ant. Gnus iz Zg. Rečice, Ant. Križ iz Zavrča, L. Korže iz Ribnice, Ant. Kosi iz Središča, Jož. Močer iz Št. Lenarta, M. Šalamun iz Sv. Miklavža, R. Škorjanec iz Makol in A. Šket iz Podsrede.

Sejmovi. Dne 12. avgusta v Veržuju in pri Sv. Juriji v slov. gor. Dne 16. avgusta v Arveži, v Lembachu, na Ptujski gori, v Mozirji, v Sevnici in v Vuzenici, pri Sv. Vidu nižje Ptuja. Dne 17. avgusta pri M. D. v Brezji, v Jarenini in v Kapelah.

Dopisi.

Od Sv. Jurja na Ščavnici. (Društvo za zidanje nove farne cerkve.) Letos ob birmovanju so milostljivi knez in škof v Ljutomerski dekaniji dve poveksani in olepšani cerkvi posvetili, namreč pri Sv. Petru in pri Sv. Križi; zdaj ste zadosti prostorni, ni več gnječe ob nedeljah in praznikih. Da se tudi jako majhna Jurjevska cerkev nadomesti z večjo, je želja vseh dobro mislečih faranov že od nekaj, in so tudi nekateri vlč. gospodje v ta namen že nekaj darovali; pok. vlč. prošt dr. Lovro Vogrin, nekdanji tukajšnji dekan, so v svoji oporoki za zidanje nove farne cerkve odločili po odračunjenih odstotkih 674 fl., pok. vlč. dekan Jurij Kocbek 600 gld., č. pok. župnik pri spodnji Sv. Kungoti Anton Klemenčič 1066 gld. Letos pa se je osnovalo društvo za zidanje nove farne cerkve Sv. Jurija na Ščavnici, pravila je visoka c. kr. namestnija v Gradci dne 21. januarja t. l. potrdila; po § 4 teh pravil šteje društvo ude in dobrotnike; ud društva zamore vsak postati, ki na leto 50 kr. plača; dobrotnik društva je vsak, ki se s svojimi doneski ne veže na čas, ampak enkrat ali večkrat društvu kaj daruje. Podpisani se obrača do vseh p. n. rojakov Sv. Jurjevskih, katerih je obilno število, in se nahajajo v raznih duhovnih in posvetnih službah, z milo prošnjo, naj blagovolijo ustanovljenje društva za zidanje nove farne cerkve na znanje vzeti in s svojimi dobrovoljnimi doneski pripomoči, da se v njih rojstni fari skoraj postavi velikemu številu faranov primerna cerkev!

J. Kunce, župnik in predsednik društva.

Iz Kapele pri Radgoni. (Čast, komur čast!) Dne 26. majnika t. l. bil je izvoljen na mesto gosp. L. Puharja, poprejšnjega načelnika krajnega šolskega sveta pri Kapeli, nov načelnik in sicer g. A. Kreft, posestnik v Očeslavcih. G. Puhar bil je vzoren načelnik ter je za vestno izvrševanje svoje naloge dobil pismeno pohvalo od okrajnega šolskega sveta gornjeradgonskega. Tudi domače učiteljstvo izročilo je Puharju po šolskem vodji pismeno zahvalo za vrlo sodelovanje v povspeh in omiko slovenske mladine. Uradoval je celi čas, katerega je prebil kot načelnik, v gladkejši slovensčini. Da čislajo naši farani g. Puharja kot vrlega narodnjaka, pokazali so s tem, da so ga izvolili predsednikom tukajšnjega »Bralnega društva«. Saj so pa tudi v našem okraju možje, kakor je Puhar, potrebni. Žalibog imamo v okolici dokaj mož, ki bi lahko marsikaj storili za narodno stvar, pa nočejo ter se rajši dajo voditi od brezverskih

hujskačev, kateri ne poznajo nobene ljubezni do naroda in domovine. Takih za ponemčevanje našega krasnega okraja delujočih hujskačev se toraj drži mnogo naših merodajnih mož ter jih z vso močjo podpirajo, ne pa, da bi se poganjali za narodno, slovensko stvar ter tem povpspešiteljem »nemške kulture« pokazali, da

„Na naši zemlji tuji rod
Naj gost nam bo, a ne gospod;
Mi tu smo gospodarji
In Bog in naši car!“

Iz Celjske okolice. (Osobne vesti.) [Konec.] Kaj pa Stibenegg, vprašal boš, dragi bralec, reče k temu gospodarstvu? Kaj da reče, tega ne vem, ker še nisva nikoli govorila, to pa vem, da je šel v politični večni pokoj ter da je baje delal, odkar ni imel mastnih služeb pri občini, v pisarni g. Schurbija tako pridno in vestno, da je bil njegov gospodar, sicer dober prijatelj njegov, primoran necega lepega dne dati mu slovo in mu prepovedati vstop v njegovo pisarno. Ako greš, dragi bralec, po okrajni cesti mimo lepega kopališča »Diana« in gledaš na levo lepo zelene griče in hribe, videl boš med dvema hriboma majhno, precej visoko ležečo golino. Tam počiva g. Stibenegg, nekdanji tako mogočni vladar Celjske okolice, zapuščen od vseh ter premišluje v svoji sicer čez in čez zadolženi kočici minljivost tega sveta. Brez vsake službe, osramoten si ne upa raz hriba med ljudi, temveč gleda milo doli h »Grenadirju«, kjer se nekdanji njegovi pajdaši veselijo pri kozarci sladkega vinca in če še ima kaj vesti iz prejšnjih časov, si misli: »Kdor drugim jamo koplje, pade sam va-njo«. No mi bi mu želeli, naj mirno počiva in srka na Pečovniku zdrav zrak, akoravno je in ostane naš ljuti sovražnik, ker ne smemo kot kristjani tudi sovražnikom želeči hudega, a bojimo se, da ga boben še z onega hriba prežene.

Iz Sladke gore. (Slovesnost.) Dne 20. julija, na dan sv. Ane je preteklo 40 let, kar so bili preč. gosp. župnik Franc Kene v mašnika posvečeni in tisto leto je tudi že 22. njih blagonosnega župnikovanja v naši župniji. Hvaležni farani, stari in mladi, smo se skrbno pripravljali na ta dan, da bi zamogli svojega ljubljenežnega dušnega pastirja ob tej priliki počastiti. Postavljene z venci okinčane smreke, pokanje topičev, zastave, ki so vihrale raz zvonika, cerkve, župnijske hiše in šole: vse to je razočevalo, da se ima vršiti nekaj posebnega. Te slovesnosti se je udeležilo 14 duhovnikov in velika množica vernega ljudstva; cerkev, akoravno silno prostorna, je bila čisto napolnjena. Kako visoko spoštujejo in ljubijo farani svojega preč. gospoda župnika, pokazali so tudi o priliki te slovesnosti. Prišli so jim častit občinski predstojniki Sladkogorski in Lemberski s svojimi svetovalci in odborniki in so v svojih govorih povdarjali obilne zasluge, katere so si gospod jubilar v teh 22. letih pridobili za cerkev, šolo in občino, povdarjali so udanost, hvaležnost in ljubezen, ki veže farane na svojega ljubljenežnega pastirja. Občinski predstojnik Sladkogorski naznani tudi, da je občina Sladkogorska v seji dne 24. julija v znamenje svojega velikega spoštovanja do njih, enoglasno jih imenovala svojim častnim občanom in izročila slavljenecu lepo častno diplomu. Prišli so častit tudi gg. učitelja, Sladkogorske in Lemberske šole; cerkveni ključarji in šolska mladina. Minola je sicer slovesnost, ali ostala nam bode v lepem spominu. Končno vsi iz sreca želimo, da bi Bog nam g. župnika še mnogo let zdravih in krepkih ohranil.

Iz Celja. (V zavodu čč. šolskih sester) praznovali smo prav slovesno sklep šolskega leta dne 30. julija. Po slovesnem sv. opraviu v cerkvi sešlo se je obilo gospode in kmetov v društveni hiši. Predsednik mil. gospod opat pozdravi zbrane ude in goste v primernih besedah. Na to so igrali otroci šolskega vrtca pod vodstvom č. sestre Vincencije laj dobro šolo.

Vsak se je čudil, je-li mogoče v enem letu tako spretno izuriti, in izobraziti razposajene dečke in deklice! Žares, kar se po drugiholah ne doseže z velikim trudom, to se doseže tukaj z malim. Istotako vrlo obnašale so se tudi starejše učenke bodisi v petju in prednašanju, kakor tudi v igri: V Rim jo dajmo na grob sv. Alojzija! Vodstvo tega društva šteje si v prijetno dolžnost, izreči tem potom svojo prisrčno zahvalo vsem udom, zlasti pa č. g. katehetu Ivanu Krančiču, sestram: Lidvini, Lavrenciji, Florijani, Beatrki in Vincenciji. Po vašem trudu postala je ta šola — kakor se je izrazil sam dežel. šol. nadzornik, izmed prvih na celem Štajarskem. Res tehtno spričevalo slovenske soli! Kat. podp. društvo, katero vzdržuje omenjeno šolo, šteje 452 udov. Šolo obiskuje do 270 učenk, šolski vrtec pa do 60 otrok. Ker stroški leto za letom naraščajo, dohodki pa se krčijo, pokazal se je v društveni blagajnici že precej znaten primanjkljaj za 523 gld. Prisrčno prosimo torej vse prijatelje šolske mladeži, naj blagovolé kat. podp. društvo v Celju, katero je do sedaj takó čvrsto napredovalo in toliko dobrega storilo v prospéh prave krščanske odgoje ženske šolske mladeži v Celju in okolici, za naprej še krepko podpirati. Vsem dobrotnikom in podpornikom pa izreka omenjeno društvo v imenu revnih učenk svojo najsrčnejšo zahvalo ter prosi še nadalnje naklonjenosti.

Od Mure. (Pogreb.) Dne 30. julija smo izročili v hladno gomilo na Ljutomerski mirodvor Jakoba Magdiča, kmeta v zgornjem Krapji. Bil je vrli posestnik, večletni občinski in šolski odbornik za občino Cven, zraven tega pa tudi neomahljiv slovenski narodnjak. Bil je pač vrli naslednik prejšnjega, tudi prezgodaj umrlega posestnika F. Mariniča, kateri je bil dobri prijatelj, čeravno kmet, dr. Antona Klemenčiča, župnika Ljutomerskega in buditelja narodnega. Marinič je v dobi Klemenčičevi zlagal pesmi in jih pel, pa tudi naročeval tiskokratne slovenske knjige in časopise in s tem narod naobrezoval. Magdič ni bil pesnik, pač pa je v besedi in v zgledu delal za narodno stvar. Pri njem so našli postrežbo in zavetišče gospodje od blizu in daleč o potrebi. Skoraj leto dni je trpel na srčni bolezni tako, da ni bil popolnoma zdrav, pa tudi ne zmirom v postelji. Iskal je pomoči v Gradci in pri večih dobrih zdravnikih, pa bilo je vse zaman. Zaspal nam je dne 28. pr. m. zarano ob treh, v 50. letu. Da ga je res ljudstvo spoštovalo, za to je najlepši dokaz, da ga je spremilo njih lepo število na pokopališče. Bodi mu lahka zemlja in blag spomin!

Izpred Vojnika. (Vojniška nemščina.) Znano je, da imajo lovci svoj »jägerlatein«, pa najbrž ni še vsem znano, da imajo tudi nemčurji svojo »špraho«, ki je njim čisto podobna, ona je namreč, kakor nemčur, pol tič, pol miš, godlja, bi rekel, če se tančeneje pogleda. Le berite: »Hochenegg am 8/8. 92 Euer Wolgeborn! Di ich dise Stihlung und beschimpfen anheren mus bin ich genütget — zu mahnen Mich so vie Meine familie ganz ruhig zu lassen sonst bin ih genötge mir die Ruhe vo sonst zuferschafen. ven ih vas schulte bitte es mir zu sagen bin noch im Stande zu bezahlen. Franz Karl O. č. In zdaj še naj kdo reče, da ne potrebujejo »Vojniški nemčurji« nemške šole, toda z osata se ne trgajo fige!

Iz Šmarija pri Jelšah. (Spomin.) Tužno so peli zvonovi, oznanjevaje svetu žalostno novico, da je na veke zatisnil oči eden najljubeznivših mož, kar jih je rodila slovenska mati. Franca Skaza ni več. Veselega srca in vedrega duha se je teden dni pred smrtjo v veselem krogu svoje rodbine kratkočasil in razveseljeval, a ni slutil, da bi bilo to zadnjokrat, mislil ni, da bi tisto od veselja kipeče srce v teku tedna na veke zastalo, da se mu bo v kratkih uricah odprl mrzel grob,

in da mu bodo žalujoči ostali na robu zgodnjega groba stojé zadnjokrat zaklicali: mili z Bogom! A kmalu je prihrul mrzel sever britke smrti, bolezen ga je položila na smrtno postelj, iz katere ni več vstal. A da-si je tudi ležal, da-si ga je bolezen mučila, bil je vedno vedrega duha in veselega srca. Ni tožil, ni zdihoval, ampak v resnici strašne smrtne bolečine je prenašal po izgledu našega Izveličarja z neko nadzemske potrpežljivostjo. In ko je slutil, da se mu menda le v resnici zadnja ura približuje, ni imel več miru. Sedaj se je nad vse živo spominjal svojega najboljšega prijatelja, ki mu je dal tako blago in milo srce, Njega, ki ga je tudi kakor Nikodem, ljubil v globini svoje duše, Njega, ki ga je klical na sodbo, svojega Izveličarja. »Mili prijatelj!« djal je rajni č. g. Časl-nu, svojemu spovedniku, »dva prijatelja še imam, ki sta mi v tolažbo sedaj v miraku mojega življenja. Eden si ti, ki me boš potolažil — in eden je visoko nad zvezdami, ki me bo okrepčal. Naj ne misli svet, da je v meni vera umrla. Bil sem in sem ostal veren sin sv. katol. cerkve, in kot takšen hočem umreti. Boril in trudil sem se veliko v življenju, a nisem imel ne enega trenutka, o katerem bi zamogel reči: Ta je moj! A sedaj se mi bliža. Smrt mi bo pripravila moj trenutek, ki mi ne bo odvzet. Jezus, bodi mi milostljiv in ti mili moj prijatelj, me sedaj ne zapusti! Bližam se sodbi. Zatoraj bi rad poplačal zadnji vinar Bogu, da bi ne prišel obložen pred sodnika. Bodi pa tudi tolažnik moje ljube Ane, najzvestejšega srca pod nebom. Pomudi se rad pri nas, kajti duhovnik v hiši, blagoslov pri hiši«. In zadnje besede rajnega so bile: »Jezus, reši me!« Tako je umrl mož; o katerem je svet sodil, da je bil brezverskega duha, mož, o katerem se je reklo, da je le za narodnost delal, a na cerkev pozabil. Ne — ni pozabil, ampak žive vere plamteč ogenj in narodni čut je vedno tlel v globini njegovega blagega srca. Bil je rajni blag mož, kdor ga je spoznal, čislal ga je in ljubil, in tudi njegovi nasprotniki so ga visoko cenili. V njegovih prsih je bilo požrtvovalno in nad vse blago srce, srce, ki bi vse rado zakrilo v svoje goreče globočine. Kot otrok je bil občudovanja vreden. Kedar se je spomnil svoje, kakor je sam dejal, zlate mamice, mu je solza zaigrala v očeh. Ah, da bi le mati mene preživeli, je bila njegova goreča želja, in se je tudi izpolnila; kot mož in oče je bil uzoren. Velikanska je bila udeležba pri pogrebu. Od blizu in od daleč so prišli njegovi prijatelji, da bi videli hladni kraj, ki je zakril najzvestejšega prijatelja in enega najmilših sinov našega naroda. Venci so zakrili njegovo zadnjo hišico, in mil glasovi so mu zadoneli v slovo. Ah spavaj, mili prijatelj v miru! Tvoje truplo je sicer zakril hladni grob, a tvoje duh plava nad nami. Spominek smo ti stavili, ne iz kamena ali lesa, ampak večern spomin v globini naših src. Vzivaj mir in spavaj sladko, dokler se ne snidemo. Z Bogom!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Minister baron Pražak je odstopil ter so ga svitli cesar poklicali v gosposko hišo državnega zbora. Dobi-li naslednika v ministerstvu, ni še do slej znano a pravi se, da pride na njega mesto nek plemič iz vrste konservativnih veleposestnikov. — Načrti postav za »kronsko veljavo« denarja so dobili najvišje potrjenje in minister dr. Steinbach ima že polne roke dela, da izpelje one postav. — V Linci je bil te dni »katoliški shod« in izvršil se je, kolikor se posname